

Csokonai Vitéz Mihály:

Tüdőgyulladásomról

Fenn lengő hold! nézd, mint kínlódom,
Mondd meg nekem, hol fekszem én?
Ágy-é, amelyben hánykolódom,
Vagy a koporsó az szintén?
Nem? Csónak ez, mely, jaj, a kétes
Remény és biztos félelem
S az élet és halál setétes
Hullámjain lebeg velem.

Fojtó szirokkóknak hevétől
Asznak tüdőhólyagjaim,
S a kriptáknak fagyos szelétől
Borsódnak minden tagjaim.
Szívem megett egy láthatatlan
Kéznek nyila bélőve áll,
S mellem csontboltján irgalmatlan
Sarkával rúgdos két halál.

Hová ütődöm a habokba?
Haj! mely szörnyű hányattatás!
Most a cupressusos partokba,
Hol rémlet űl s jéghallgatás;
Majd a túlsó part lejtőjébe,
Honnan barátság szózatit
Hallok a plátánok berkébe,
S örömszerszámok hangzatit.

Innen savanyú ázójtokkal
Pusztás barlangok fojtanak;
Amonnan kerti balzsamokkal
Hígabb szellők újítanak.
Fúlok, lehellek; fázom, gyúlok,
Vagy egy kivégez már, vagy más,
Ájúlok, érzek és ocsúlok:
Haj! mely szörnyű hányattatás!...

Ki vagy te, ki hószín leplekbe

Felém mosolyogva közelítség
S a partról e szagos berekbe
Áldott jobboldon felsegítség?
Te, földi biztossa az égnek,
Arany gyógyulás! Te a nagy
És bölcs teremő tehetségnek
Halandó leánya! te vagy.

Te illetéd rózsás újjoddal
Mellyemnek rokkant bőljtait,
S elindítád pillantásoddal
Az élet dobbanásait.
Már lelke új phoenix módjára
A lángok között éldeez;
S gyengűl újjom pattanására
Kis lantom újra zengedez.

De te repűlsz? mind tűnnek, mennek
Minő derűlés ez, nagy ég?
Sándorffym űl ágyamnál... s ennek
Köszönhetem, hogy élek még?
Zendűlj, ekhózz, esti csendesség!
A hálá engem dalra ránt.
Telj bé, kettős szent köteleesség,
Az orvos és barát eránt!